

[Undervisningsministeren.]

pastoralseminariet og de overvejelser, der finder sted angående dets fremtid. Jeg er fuldstændig klar over, at det er oplysninger, som hr. Diderichsen som specialist på feltet kender, men her svares der jo også til offentligheden.

Indtil for ca. 25 år siden fik teologer, der skulle være præster, undervisning i de praktiske, såkaldt pastoralteologiske fag i selve studietiden, men i 1941 indførte man den ordning, som hr. Diderichsen nævnte, hvor efter kandidaterne modtager særskilt undervisning i disse fag i et semester, efter at de har taget embedseksamen. Der blev dengang fremført meget tungtvejende argumenter for denne ordning. Bl. a. mente man, at det måtte være en studiemæssig fordel, at de teologiske studenter i studietiden kunne samle sig om teologien; det gav også mindre fagtrængsel.

Men der er unægtelig sket meget, siden disse regler blev indført. Det er f. eks. blevet mere almindeligt, at studenter gifter sig og sætter børn i verden i studietiden, og når så studietiden er overstået, er det forståeligt, at kandidaten mere er indstillet på at få et embede end at skulle bruge, som vi hørte det før, endnu et semester på uddannelse. Det er klart, at dette er særlig tyngende for kandidater fra Århus, de skal muligvis forlade familien i Århus for at tilbringe et semester i København, og de kan have svært ved at finde et ordentligt sted at bo imens, og derfor forstår man godt problemet. Kirkeministeren lægger heller ikke skjul på, at netop Århuskandidaternes situation har givet anledning til mange henvendelser til ministeriet om dispensation fra pligten til at følge undervisningen ved pastoralseminariet.

På baggrund heraf har kirkeministeriet modtaget mange henvendelser om en nyordning, og man nedsatte så for et par år siden, i 1964, en kommission, som skulle overveje de muligheder, der måtte være, og fremsætte forslag. Denne kommission har i december forrige år fremsat nogle forslag til en midlertidig ordning, fælles for kandidater fra København og Århus. Jeg skal ikke her komme ind på, hvad de forslag går ud på, dem kender hr. Diderichsen jo også, men de er så vidtgående, at jeg forstår, at kirkeministeren ikke har fundet

det rigtigt at gå ind for dem, før der foreligger en endelig betænkning fra kommissionen. Der er jo meget divergerende meninger i kommissionen, men jeg ved, at kirkeministeren håber i nær fremtid at modtage en indstilling til ministeriet.

Spørgsmålet om etablering af et selvstændigt pastoralseminarium i Århus er jo gammelt, det har hele tiden været et ønske fra Århus at få et sadant. Når det ikke er sket, skyldes det jo bl. a. og navnlig, at antallet af kandidater fra Århus er så forholdsvis beskedent, at det ikke skønnes rimeligt at have særlig undervisning for dem.

Og nu er jeg så nået til besvarelsen af hr. Diderichsens spørgsmål. Svaret er ganske enkelt: så længe der sidder en kommission, som arbejder med disse problemer, og som kan forventes at afgive indstilling til ministeriet i den allernærmeste fremtid — og faktisk før midlertidige foranstaltninger kan blive ført ud i livet — finder kirkeministeren det ikke rimeligt at arbejde på midlertidige ordninger, det være sig i Århus eller i København.

Diderichsen: Jeg beklager naturligvis, at kirkeministerens svar var så negativt, som det var, og i betragtning af de erfaringer, man har med hensyn til, hvor længe det varer, inden kommissionsbetænkninger og -overvejelser kan omsætte sig i praktisk virkelighed, synes jeg ikke, det er ganske betryggende at få at vide endnu en gang, at disse forberedende øvelser er i gang. I hvert fald vil jeg da bede undervisningsministeren om at viderebringe til kirkeministeren mit indtrængende ønske om, at disse forberedelser må fremskyndes så stærkt, at vi ikke kommer alt for langt på den anden side af den 1. februar 1968, hvor det nye semester begynder.

En anden mulighed var måske, da det vel ikke er meget sandsynligt, at dette ønske vil gå i opfyldelse, at man forøgede de finansielle midler, som stilles til rådighed for Århuskandidaterne i den korte tid, som det jo så må dreje sig om, således at de økonomiske ofre, der er forbundet med at måtte forlænge studiet og tage til København i den tid, i hvert fald ikke bliver så store.

Med formandens tilladelse må jeg måske, selv om det forhaler forhandlingerne et